Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

7 юли 2016 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „LUCEO“ — Абсолютно основание за отказ — Недобросъвестност при подаването на заявката за регистрация — Член 52, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009“

По дело T-82/14

Copernicus-Trademarks Ltd, установено в Боръмуд (Обединеното кралство), за което се явява F. Henkel, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява A. Schifko, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Maquet GmbH, установено в Ращат (Германия), за което се явява N. Hebeis, адвокат,

с предмет жалба срещу решението на четвърти апелативен състав на EUIPO от 25 ноември 2013 г. (преписка R 2292/2012-4), постановено в производство за обявяване на недействителност със страни Copernicus-Trademarks и Maquet,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: G. Berardis, председател, O. Czúcz (докладчик) и A. Popescu, съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 4 февруари 2014 г.,

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 15 май 2014 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 19 май 2014 г.,

* Език на производството: немски.

предвид писмената реплика, подадена в секретариата на Общия съд на 4 септември 2014 г.,

предвид писмената дуплика на встъпилата страна, подадена в секретариата на Общия съд на 18 ноември 2014 г.,

предвид поставените от Общия съд писмени въпроси на страните, отговорите на последните и становищата им по отговорите на другите страни,

предвид липсата на искане от страните за насрочване на заседание, постъпило в едномесечен срок от съобщаването, че писмената фаза на производството е приключила, и след като въз основа на доклад на съдията докладчик и на основание член 135а от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. реши да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 29 юли 2009 г. встъпилата страна, Maquet GmbH, подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) съгласно Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1). Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „LUCEA LED“ за стоките „хирургически лампи“, спадащи към клас 10 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. Заявката за марка на Европейския съюз е публикувана в *Бюлетин на марките на Общността* № 31/2009 от 17 август 2009 г.

2 На 16 септември 2009 г. „Коперникус“ ЕООД (наричано по-нататък „Коперникус“), представлявано от г-н А., подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз в EUIPO съгласно Регламент № 207/2009.

3 Марката, чиято регистрация се иска (наричана по-нататък „спорната марка“), е словният знак „LUCEO“.

4 Стоките, за които се иска регистрацията, спадат към класове 10, 12 и 28 и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

— клас 10: „хирургически, медицински, стоматологични и ветеринарни апарати и инструменти, изкуствени крайници, очи и зъби; ортопедични артикули; хирургически материали за зашиване на рани“;

— клас 12: „Пътнически превозни средства, включени в клас 12; колела на превозни средства (мотоциклети), включени в клас 12; мотоциклети, включени в клас 12, мотопеди, включени в клас 12; трактори, включени в клас 12; къмпинг-автомобили и каравани, включени в клас 12; въздушни превозни средства, включени в клас 12; космически превозни средства, включени в клас 12; железопътни превозни средства, включени в клас 12; верижни превозни средства, включени в клас 12; водни превозни средства, включени в клас 12; амфибийни превозни средства, включени в клас 12; инвалидни колички; скутери за хора с увреждания; коли за голф; детски колички; части за моторни превозни средства, включени в клас 12, а именно компоненти за каросерия; устройства; двигатели; компоненти за шаси, по-специално

спирачни части; ресори; парни уреди; механизъм за управление; колесно окачване; колела; гуми; тасове; джанти; окачвания за оси; трансмисионни компоненти, а именно вериги; скоростни кутии; трансмисионни валове; аксесоари за моторни превозни средства, включени в клас 12, а именно теглителни куки; багажници за покрив за превозни средства, багажни артикули за превоз в превозни средства, седалки за деца, платнища за покриване; вериги за сняг“;

— клас 28: „Гимнастически и спортни артикули; игри“.

5 Коперникус претендира приоритет на спорната марка въз основа на подадената на 16 март 2009 г. до Österreichisches Patentamt (Австрийско патентно ведомство) заявка за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ № 1533/2009 за същите стоки като посочените в точка 4.

6 На 12 ноември 2009 г. „Капелла“ ЕООД, което става притежател на заявката за спорната марка на 21 октомври 2009 г. и което се представлява от г-н A., подава възражение срещу заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ на основание член 41 от Регламент № 207/2009.

7 Възражението се основава на заявката за регистрация на спорната марка. Макар датата на подаване на тази заявка да е по-късна от датата на подаване на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, Капелла се позовава на нейната предходност, като изтъква посочената в точка 5 по-горе претенцията за приоритет.

8 Заявката за регистрация на спорната марка е публикувана в *Бюлетин на марките на Общността* № 39/2010 от 1 март 2010 г.

9 Спорната марка е регистрирана на 26 октомври 2010 г. под номер 8554974. Като дата на приоритет на тази марка в регистъра е вписана датата 16 март 2009 г.

10 На 3 май 2011 г. встъпилата страна подава в EUIPO искане за обявяване на недействителност на спорната марка за всички стоки и услуги, за които е била регистрирана.

11 Основанията за обявяване на недействителност, посочени в подкрепа на искането, са тези по член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Според встъпилата страна при подаването на заявката за марка Коперникус е било недобросъвестно.

12 На 6 септември 2011 г. „Верус“ ЕООД, а на 27 август 2012 г. жалбоподателят, Copernicus-Trademarks Ltd, представлявани от г-н A., са вписани в регистъра на марките на Европейския съюз като притежатели на спорната марка.

13 На 14 декември 2012 г. отделът по отмяна обявява недействителността на спорната марка, тъй като Коперникус било недобросъвестно при подаването на заявката за регистрация.

14 Същия ден жалбоподателят, представляван от г-н A., подава жалба до EUIPO на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 срещу решението на отдела по отмяна.

15 На 13 ноември 2013 г. Ivo-Kermartin GmbH, също представлявано от г-н A., е вписано в регистъра на марките на Европейския съюз като нов притежател на спорната марка.

16 С решение от 25 ноември 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чийто адресат е жалбоподателят, четвърти апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата. Той потвърждава заключението на отдела по отмяна, че Коперникус е било недобросъвестно при подаването на заявката за спорната марка. В това отношение апелативният състав по-специално се основава на

съображението, че Коперникус е поискало регистрацията на спорната марка единствено за да може да възрази срещу заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ и да извлече икономически облаги от това.

Искания на страните

17 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение и да отхвърли искането за обявяване на недействителност на спорната марка,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение и да върне преписката за ново разглеждане от апелативния състав, и

— да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

18 EUIPO и встъпилата страна искат от Общия съд:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

А– *По допустимостта на жалбата*

19 Към момента на подаване на жалбата притежател на спорната марка вече не е жалбоподателят, а Ivo-Kermartin (вж. т. 15 по-горе).

20 На 4 септември 2014 г. под формата на приложение K.17 от писмената реплика жалбоподателят представя документ, от който е видно, че Ivo-Kermartin го упълномощава да продължи настоящото дело пред Общия съд в интерес на посоченото дружество и в свой собствен интерес.

21 В това отношение е достатъчно да се припомни, че съдилищата на Европейския съюз имат право да преценяват според обстоятелствата във всеки конкретен случай дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето по същество на жалбата без предварително произнасяне по нейната допустимост (решение от 26 февруари 2002 г., Съвет/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 51 и 52).

22 При обстоятелствата в настоящия случай Общият съд счита, че с цел процесуална икономия най-напред трябва да разгледа основателността на искането за отмяна, без да се произнася предварително по неговата допустимост, тъй като при всички положения и по изложените по-долу съображения жалбата е неоснователна.

Б– *По основателността на жалбата*

23 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три основания, първото от които е изведено от нарушаване на член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009, второто, от нарушаване на член 76 от посочения регламент, а третото от нарушаване на член 52, параграф 1, буква б) от същия регламент.

24 С доводите, които са изтъкнати в рамките на тези три основания и които частично се припокриват, жалбоподателят по същество цели да оспори заключението на апелативния състав, че Коперникус е било недобросъвестно при подаването на заявката за регистрация на спорната марка. Тези доводи се отнасят до заключението на апелативния състав, че предвид всички обстоятелства около тази заявка трябва да се приеме, че Коперникус е било недобросъвестно. Жалбоподателят също така изтъква доводи с цел да оспори основателността на констатациите на апелативния състав относно наличието на такива обстоятелства и твърди, че самата встъпила страна била недобросъвестна и че апелативният състав е пропуснал да отчете това обстоятелство.

25 Като се има предвид съществото на изтъкнатите от жалбоподателя основания, след като се припомнят относимите разпоредби и съдебна практика, трябва да се разгледат доводите му, изтъкнати с цел да се оспорят констатациите на апелативния състав относно обстоятелствата около заявката за регистрация на спорната марка, и след това доводите му във връзка със заключението на апелативния състав относно недобросъвестността на Коперникус, а накрая твърденията му, че апелативният състав не е отчел в достатъчна степен недобросъвестността на встъпилата страна.

1. *По относимите разпоредби и съдебна практика*

26 Режимът за регистрация на марка на Европейския съюз почива на принципа на „първия заявител“, прогласен в член 8, параграф 2, от Регламент № 207/2009. По силата на този принцип знак може да бъде регистриран като марка на Европейския съюз само когато по-ранна марка не представлява пречка за това (вж. решение от 11 юли 2013 г., SA.PAR./СХВП — Salini Costruttori (GRUPPO SALINI), T-321/10, EU:T:2013:372, т. 17 и цитираната съдебна практика).

27 Същевременно прилагането на този принцип е ограничено по-специално с член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, съгласно който марка на Европейския съюз се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до EUIPO, или въз основа на насрещен иск, предявен в производство за нарушение, когато заявителят е бил недобросъвестен при подаване на заявката за марка (вж. решение от 11 юли 2013 г., GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, т. 18 и цитираната съдебна практика).

28 Понятието за недобросъвестност по член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 е свързано със субективните подбуди на лицето, подаващо заявка за регистрация на марка, а именно непочтено намерение или други злонамерени подбуди. То предполага поведение, което се отклонява от общоприетите принципи на етично поведение или почтената търговска и бизнес практика (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., Peeters Landbouwmachines/СХВП — Fors MW (BIGAB), T-33/11, EU:T:2012:77, т. 35—38 и заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:148, т. 60).

29 За да се прецени дали даден заявител е недобросъвестен, по-специално трябва да се провери дали той възнамерява да използва заявената марка. В този контекст следва да се припомни, че основната функция на марката е да гарантира на потребителя или на крайния ползвател какъв е произходът на съответната стока или услуга, като му позволява без вероятност от объркване да разграничи тази стока или услуга от такива с друг произход. (решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 45).

30 Намерението да се възпрепятства пускането в продажба на стока може при определени обстоятелства да характеризира недобросъвестността на заявителя. Такъв е по-конкретно случаят, когато впоследствие се окаже, че заявителят е поискал знакът да се регистрира като марка на Европейския съюз, без намерение да го използва, само за да възпрепятства

навлизането на трето лице на пазара (решения от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 43 и 44 и от 8 май 2014 г., Simca Europe/СХВП — PSA Peugeot Citroën (Simca), T-327/12, EU:T:2014:240, т. 37).

31 Намерението на заявителя към относимия момент е субективен елемент, който трябва да се преценява съобразно всички относими фактори, които са свързани със случая и съществуват към момента на подаване на заявката за регистрация на знак като марка на Европейския съюз. Наличието на тези подбуди обикновено се установява с оглед на обективни критерии, част от които по-специално е търговската логика, в която се вписва подаването на заявката за регистрация (вж. в този смисъл решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 37, 42 и 53).

32 В рамките на общия анализ, извършван на основание член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, могат да се вземат предвид също произходът на оспорвания знак и използването му от момента, в който е бил създаден, търговската логика, в която се вписва подаването на заявката за регистрация на този знак като марка на марка на Европейския съюз, както и хронологията на събитията около подаването на тази заявка (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, т. 21—23).

33 Подалото искането лице, което възнамерява да се позове на това абсолютно основание за недействителност, трябва да докаже обстоятелствата, от които може да се направи извод, че притежателят на марка на Европейския съюз е бил недобросъвестен при подаването на заявката за нейната регистрация (решение от 11 юли 2013 г., GRUPPO SALINI, T-321/10, EU:T:2013:372, т. 18).

34 Доводите на жалбоподателя трябва да се разгледат именно с оглед на тези разпоредби и съдебна практика.

2. *По доводите във връзка с констатациите на апелативния състав относно обстоятелствата около заявката за регистрация на спорната марка*

35 В обжалваното решение апелативният състав констатира, че заявката за регистрация на спорната марка е част от стратегия на злоупотреба с подаване на заявки за регистрация на марки с цел да се претендира приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, като се заобиколят шестмесечният срок за размисъл, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009, и петгодишният гратисен период, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от същия регламент. Заявката за регистрация на спорната марка била подадена единствено за да може да се направи възражение срещу заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, подадена от встъпилата страна, и да се извлекат икономически облаги от възражението. На стратегията на подаване, част от която била заявката за регистрация на спорната марка, ѝ липсвала прозрачност по отношение на третите лица.

36 Според жалбоподателя в тези констатации са допуснати грешки.

а) По констатацията, че заявката за регистрация на спорната марка била част от стратегия на злоупотреба с подаване на заявки

37 Както бе посочено в точка 35 по-горе, първото обстоятелство, което апелативният състав отчита, е това, че заявката за регистрация на спорната марка е част от стратегия на подаване на заявки за регистрация на марки с цел да се претендира приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, като се заобиколи шестмесечният срок за размисъл и

петгодишният гратисен период, и на г-н А., който представлява жалбоподателя, да се осигури блокираща позиция, за да възрази срещу заявки за регистрация на марки, подадени от трети лица.

38 Апелативният състав установява наличието на такава стратегия по-специално в точки 20, 25, 31, 32, 35 и 41 от обжалваното решение. В точка 20 от обжалваното решение той посочва, че Коперникус е дружество, което има връзки с г-н А., и че за да се прецени дали то е действало недобросъвестно, трябва да се вземе предвид не само собственото му поведение, но и това на г-н А., както и поведението на всички останали дружества, свързани с последния. Според апелативния състав, посредством тези дружества г-н А. е следвал стратегия на подаване, предполагаща подаването на значителен брой заявки за регистрация, като е било възможно той да бъде свързан с 2 392 заявки за германски марки и около 750 заявки за австрийски марки, от които най-много една била регистрирана във всяка страна (т. 25 от обжалваното решение). По-специално в точки 25, 35 и 41 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че всички тези заявки са подадени единствено с цел впоследствие да се претендира приоритет за заявка за марка на Европейския съюз. Стратегията на г-н А. се състояла в подаване на безкрайни поредици от заявки за национални марки, без да се заплащат такси за подаване. Когато трето лице искало регистрацията на идентична или сходна марка, г-н А. съответно искал регистрацията на марка на Европейския съюз и претендирал нейния приоритет, позовавайки се на последния елемент във веригата от заявки за национални марки. След това той възразявал срещу заявката за регистрация на третото лице въз основа на тази заявка за регистрация. В точки 31 и 32 от обжалваното решение апелативният състав приема, че тъй като такива случаи са разглеждани от него единствено по преписки с участието на г-н А., това не било плод на случайност, а последица от следваната от г-н А. стратегия на подаване на заявки.

39 По-специално в точки 27—29, 33, 35, 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав излага причините, поради които счита, че заявката за регистрация на спорната марка е част от тази стратегия на злоупотреба с подаване на заявки. Така, в точки 27—29 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че от 2003 г. нататък знакът „LUCEO“ е бил предмет на заявки за регистрация като национална марка както в Австрия, така и в Германия и че от 2005 г. нататък е следван шестмесечен ритъм на подаване на заявки по схемата „през март в Австрия, през септември в Германия“. Този шестмесечен ритъм съответствал точно на шестмесечния срок за размисъл, позволяващ да се претендира приоритет. Тези заявки последователно били анулирани поради неплащането на таксата за подаване. По-специално в точка 33 от обжалваното решение апелативният състав констатира, че едва след като встъпилата страна иска регистрацията на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, Коперникус иска регистрацията на спорната марка и претендира нейния приоритет, като се позовава на последния елемент във веригата от заявки за регистрация на национални марки „LUCEO“, а именно на заявката за регистрация на австрийската марка, подадена на 16 март 2009 г. От това апелативния състав заключава, че целта, преследвана от г-н А. с верижното подаване на различните заявки за регистрация на национални марки „LUCEO“, е била да си осигури възможност да претендира приоритет на спорната марка години след като е била подадена първата заявка за регистрация на знака „LUCEO“ като национална марка, при положение че член 29 от Регламент № 207/2009 предвижда едва шестмесечен срок за размисъл. В точки 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че самият г-н А. посочил, че не иска да използва марката „LUCEO“ лично, и не могъл да назове имената на клиентите, проявили интерес към нея. В точки 35, 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав разглежда твърдението, че марката „LUCEO“ е била „разработена“ чрез заявките за регистрация на национални марки, само като претекст. В това отношение, от една страна, апелативният състав посочва, че поведение, изразяващо се в постоянно подаване на заявки за регистрация на национални марки без намерение за заплащане на таксите за подаване или финализиране на регистрацията им, не може да се счита за разработване на марка, като за такова не може да се счита и леката промяна в класовете при всяка нова заявка. От друга страна, според апелативния състав след подаването на заявка за регистрация на вече „намерен“

знак — в случая „LUCEO“ — за решението той да бъде регистриран като марка на Европейския съюз, не са били нужни години за размисъл. От това апелативният състав заключава, че единствената цел на заявката за регистрация на спорната марка е била да „пресрещне“ заявката за регистрация на марка на Европейския съюз „LUCEA LED“, подадена от встъпилата страна.

40 Жалбоподателят твърди, че тези съображения на апелативния състав са неправилни. В този контекст той изтъква доводи, с които иска да оспори, от една страна, заключението на апелативния състав относно наличието на следвана от г-н A. стратегия на злоупотреба с подаване на заявки и от друга страна, заключението, че заявката за регистрация на спорната марка била част от тази стратегия.

По наличието на стратегия на злоупотреба с подаване на заявки

41 Жалбоподателят оспорва заключението на апелативния състав относно наличието на описаната в точка 38 по-горе стратегия на г-н A. на злоупотреба с подаване на заявки. В този контекст, от една страна, той твърди, че противно на констатациите на апелативния състав, г-н A. следва законосъобразен търговски модел, а именно този на агенция за марки. От друга страна, жалбоподателят твърди, че изводите, които апелативният състав извежда по дедуктивен път от наличието на разглеждани от него други преписки с участието на г-н A., са погрешни.

– По доводите във връзка със законосъобразния характер на следвания от г-н A. търговски модел

42 Жалбоподателят твърди, че от броя на заявките за регистрация на национални марки, с които може да бъде свързан г-н A., апелативният състав не трябвало да прави извода, че те били подадени единствено с цел впоследствие да може да се претендира приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз. Напротив, големият брой на тези заявки бил пряко следствие от законосъобразната му дейност като агенция за марки, изразяваща се в създаване на портфейл от марки, предназначени за продажба на трети лица, което обстоятелство апелативният не отчел в достатъчна степен. Заявките за регистрация на национални марки били част от процес по разработване на марките.

43 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

44 В това отношение, на първо място, трябва да се отбележи, че жалбоподателят не изтъква доводи с цел да обори съображението на апелативния състав, че за да се прецени дали Коперникус е действало недобросъвестно, трябва да се вземе предвид не само собственото му поведение, но и това на г-н A., както и поведението на всички останали дружества, свързани с последния.

45 На второ място, трябва да се констатира, че в точка 34 от обжалваното решение апелативният състав приема, че няма никаква пречка предприятие да извършва дейност като агенция за марки и съответно в рамките на такава дейност да подава заявки за регистрация на марки, които самата агенция не желае да използва, а да продава на трети лица. Според апелативния състав обаче дейността на г-н A. не може да се счита за такава дейност.

46 На трето място, трябва да се отхвърли твърдението на жалбоподателя, че непрекъснатото подаване на заявки за регистрация на национални марки е част от усилията за разработване на марките, които усилия законосъобразно може да полагат от агенция за марки.

47 В това отношение трябва да се припомни, че няма никаква пречка притежателят на надлежно регистрирана марка да я „разработва“ чрез последваща я марка, като внесе промяна в нея по отношение на знака, списъка на съответните стоки и услуги или географския обхват на защитата.

48 Същевременно, видно от констатациите на апелативния състав, г-н A. непрекъснато подава заявки за регистрация на национални марки на всеки шест месеца чрез редуване в Германия и Австрия точно преди да изтече шестмесечният срок за размисъл, позволяващ да се претендира приоритет за марка на Европейския съюз по силата на член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009. Тези заявки последователно са анулирани поради неплащането на таксите за подаване и съответно не са разглеждани от националните служби по марките.

49 Подобно поведение не може да се счита за законосъобразно търговско поведение, а трябва да се разглежда като поведение, противоречащо на целите на Регламент № 207/2009.

50 Както апелативният състав правилно отбелязва, член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009 предоставя на лицето, подаващо заявка за регистрация на национална марка, шестмесечен срок за размисъл, за да реши дали иска да подаде и заявка за регистрация на марка на Европейския съюз за същата марка и за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е заявена, или съдържащи се в последните. Що се отнася до член 51, параграф 1, буква а) от посочения регламент, в него се предвижда, че правата на притежателя на марка на Европейския съюз се прекратяват въз основа на искане, представено в EUIPO, или въз основа на насрещен иск в производство за нарушение на правата върху марка, ако през непрекъснат период от пет години марката не е била реално използвана в Съюза за стоките или услугите, за които е била регистрирана, и ако не съществуват основателни причини за неизползването.

51 Впрочем трябва да се констатира, че с непрекъснатата поредица от заявки за регистрация на национални марки — за същия знак за стоки и услуги, спадащи към класове, които поне частично са идентични — се цели на г-н A. да се осигури блокираща позиция. Всъщност, когато трето лице подаде заявка за регистрация на идентична или сходна марка на Европейския съюз, г-н A. иска регистрацията на марка на Европейския съюз, претендира нейния приоритет въз основа на последния елемент във веригата от заявки за регистрация на национални марки и подава възражение, като се позовава на посочената заявка за марка на Европейския съюз. Следователно с непрекъснатата поредица от заявки за регистрация на национални марки се цели да му се осигури блокираща позиция за период, надхвърлящ шестмесечния срок за размисъл, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009, и дори петгодишния гратисен период, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от същия регламент.

52 Поради това трябва да се констатира, че прилаганата от г-н A. стратегия на подаване на заявки не само не съответства на преследваните от Регламент № 207/2009 цели, но тя при всички положения напомня на фигурата „злоупотреба с право“, при която особеното е, първо, че въпреки формалното спазване на условията, предвидени в правната уредба на Съюза, преследваната с тази уредба цел не е постигната и второ, съществува намерение да се получи предимство от същата правна уредба чрез изкуствено създаване на условията, необходими за неговото получаване (решения от 14 декември 2000 г., Emsland-Stärke, C-110/99, EU:C:2000:695, т. 52 и 53 и от 21 юли 2005 г., Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, т. 39).

53 На четвърто място, доколкото жалбоподателят твърди, че продава включените в неговия портфейл марки на трети лица, трябва да се припомни, че в точки 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав констатира, че съществуването на трети лица, проявяващи интерес към подадените от жалбоподателя заявки за националните марки, не може да се установи и че жалбоподателят не изтъква никакви доводи, с които е възможно да се оспори това съображение. При всички положения трябва да се отбележи, че, ако целта на г-н A. е била единствено да разшири своя портфейл от марки на Европейския съюз и национални марки, той е можел да се ограничи до регистрацията на такива марки, вместо постоянно да подава заявките за регистрация на национални марки, които не са били разглеждани и последователно са били анулирани поради неплащането от негова страна на таксата за подаване.

54 Поради това се налага изводът, че апелативният състав правилно приема, че действията, предприети от г-н A. и свързаните с него дружества, не могат да се считат за дейност, която агенция за марки може законосъобразно да извършва, а с тях се е целяло да му се осигури блокираща позиция за период, надхвърлящ шестмесечния срок за размисъл, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009, и петгодишния гратисен период, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от същия регламент.

55 Нито един от другите изтъкнати от жалбоподателя доводи не може да постави под съмнение този извод.

56 На първо място, трябва да се отхвърли твърдението на жалбоподателя, че на практика броят заявки за регистрация не съответства на броя на заявените отделни марки, който бил много по-малък. Това твърдение по-скоро потвърждава съображенията на апелативния състав. Всъщност за упражняването на законосъобразна дейност като агенция за марки не е било необходимо да се подават множество заявки за регистрация за една и съща марка, както е направил г-н A.

57 На второ място, жалбоподателят твърди, че голяма част от „разработените марки“ действително е била регистрирана. Противно на доводите на встъпилата страна, г-н A. и свързаните с него дружества не притежавали само 90, а 200 регистрирани марки на Европейския съюз. Г-н A. постоянно се стараел, доколкото е възможно от правна и икономическа гледна точка, всички разработвани от него марки да бъдат окончателно регистрирани.

58 В това отношение, първо, що се отнася до твърдението, че г-н A. се е стараел да регистрира всички разработвани от него марки, достатъчно е да се отбележи, от една страна, че съгласно констатациите на апелативния състав голяма част от заявките за регистрация, които могат да се свържат с г-н A., не е била разгледана и финализирана, тъй като таксите за подаване не са били платени, и от друга страна, че жалбоподателят не е оспорил надлежно тази констатации.

59 Второ, фактът, че определен брой марки в крайна сметка са били регистрирани на името на г-н A. или свързани с него дружества, също не поставя под въпрос съображенията на апелативния състав. Всъщност разкритата от последния стратегия на злоупотреба с подаване на заявки предполага, че към момента, в който г-н A. реши да използва блокиращата си позиция, той иска регистрацията на марка на Европейския съюз, претендирайки приоритет въз основа на последния елемент във веригата от заявки за регистрация на национални марки.

60 Трето, що се отнася до точния брой марки, които могат да се припишат на г-н A. или на свързани с него дружества, трябва да се отбележи, че съображенията на апелативния състав се основават на сравнение на количеството на заявките за регистрация, от една страна, и на регистрираните марки, от друга страна. Впрочем, дори да се допусне, че са били регистрирани 200 марки, както твърди жалбоподателят, разликата между броя на заявките за регистрация на национални марки, а именно над 3 000, и броя на регистрираните в крайна сметка марки остава значителна. При всички положения трябва да се констатира, че жалбоподателят не представя никакви доказателства, с което може да се докаже, че към момента на приемане на обжалваното решение с г-н A. е можело да бъдат свързани 200 регистрирани марки.

61 Поради това тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

62 На трето място, с твърдението на жалбоподателя — че част от заявките за регистрация на марки не били финализирани, тъй като пазарът не се развил по очаквания по принцип начин или тъй като се оказало, че избраното наименование не е подходящо за съответните стоки или услуги — също не може да се докаже наличието на грешка в преценката в съображенията на апелативния състав. Това се отнася и за твърдението, че в някои сектори е трудно да се открие словен знак,

който да не влиза в конфликт с по-ранни права. Всъщност с тези твърдения не може да се оправдае непрекъснатото подаване на заявки за регистрация на национални марки за един и същ знак.

63 Поради това трябва да се отхвърлят всички доводи на жалбоподателя във връзка с твърдението, че множеството заявки за регистрация на германски и австрийски марки, които могат да се свържат с г-н A., може да се обоснове с наличието на следван от него законосъобразен търговски модел.

– По другите преписки, които засягат г-н A. и които апелативният състав взема предвид

64 Според жалбоподателя заключението на апелативния състав, че разглежданото от него в настоящата преписка положение (т. 38 и 39 по-горе) не е плод на случайност, е неправилно. Най-напред, по всичките пет посочени от апелативния състав преписки г-н A. узнавал за подаване на заявка за регистрация на марка на Европейския съюз от трето лице, след като той самият бил подал заявката за регистрация на марка на Европейския съюз. По-нататък, самият апелативен състав посочил три преписки, по които г-н A. обосновал възражението с марка, която вече е била регистрирана към момента на подаването на заявката от третото лице. Впрочем наличието на тези три преписки показвало, че г-н A. не чакал подаването на заявка за регистрация на идентична или сходна марка от трето лице, преди самият той да поиска регистрацията на марка на Европейския съюз и да претендира приоритет на тази марка въз основа на заявка за регистрация на национална марка. Освен това броят на посочените от апелативния състав преписки бил ограничен спрямо броя на заявките за марка, подадени от началото на 2001 г. нататък, и спрямо броя от над 200 регистрирани марки на Европейския съюз. В допълнение петте посочени от апелативния състав производства били изключения и при тях просто имало случайност. Накрая съгласно член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009 апелативният състав трябвало да изслуша жалбоподателя в това отношение, преди да приеме обжалваното решение.

65 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

66 На първо място, трябва да се разгледа твърдението за нарушаване на правото на изслушване.

67 Във връзка с това следва да се напомни, че съгласно член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009 решенията на EUIPO могат да се основават единствено на мотиви, по които страните са имали възможност да вземат отношение.

68 Впрочем, що се отнася до трите преписки във връзка с марките „VORTEX“, „ROCKY“ и „FORERUNNER“, които апелативният състав отбелязва в точки 31 и 32 от обжалваното решение, трябва да се констатира, че в искането си за обявяване на недействителност от 2 май 2011 г. встъпилата страна посочва, че г-н A. е замесен в конфликти с марки и че системно претендира приоритет за заявки за регистрация на марки на Европейския съюз, като се позовава на заявки за регистрация на национални марки. В този контекст в приложения 4c и 6 от посоченото искане встъпилата страна посочва голям брой знаци, засегнати от тази практика, сред които знаците „VORTEX“, „ROCKY“ и „FORERUNNER“. Следователно по отношение на тези марки жалбоподателят и предшествениците му са имали възможност да се произнесат в хода на производството пред EUIPO.

69 Доколкото жалбоподателят твърди, че ако е знаел, че в обжалваното решение апелативният състав ще вземе предвид тези заявки за марки като признаци, разкриващи недобросъвестността на Коперникус, той щял да развие допълнително позицията си в това отношение, достатъчно е да се припомни, че правото на изслушване по смисъла на член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009 се отнася до фактическите или правните обстоятелства, които стоят в основата на приетия акт, но не и до окончателното становище, което администрацията възнамерява да

приеме (вж. в този смисъл решение от 7 септември 2006 г., L & D/СХВП — Sämann (Aire Limpio), T-168/04, EU:T:2006:245, т. 116). Следователно това твърдение също трябва да се отхвърли.

70 На второ място, трябва се разгледа твърдението на жалбоподателя, че положението, създало се по настоящата преписка и в трите преписки във връзка с марките „VORTEX“, „ROCKY“ и „FORERUNNER“, е плод на случайност, тъй като г-н A. не знаел за заявките за регистрация на третите лица към момента на подаване на заявката си за регистрация.

71 В това отношение трябва да се отбележи, че несъмнено, по силата на член 29 от Регламент № 207/2009, подалото заявка за национална марка лице може в продължение на шестмесечен срок за размисъл, считано от датата на подаване на заявката, да претендира приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз. Следователно теоретично по време на този срок за размисъл е възможно трето лице да поиска регистрацията на идентичен или сходен знак като марка на Европейския съюз, а от своя страна, без да знае за тази заявка, лицето, подало заявка за регистрация на националната марка, също да реши да поиска регистрацията на марка на Европейския съюз и да претендира нейния приоритет.

72 Същевременно, както бе посочено в точки 42—63 по-горе, при обстоятелствата в разглеждания случай апелативният състав основателно приема, че с извършеното от г-н A. непрекъснато подаване на заявки за регистрация на национални марки се е целяло на г-н A. да се осигури блокираща позиция, която той използвал, за да възразява срещу заявки за регистрация на трети лица. При тези обстоятелства и като се има предвид, че това положение възниква само по преписките с участието на г-н A., апелативният състав основателно приема, че това не е плод на случайност.

73 С никой от изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да се обори този извод.

74 Първо, жалбоподателят твърди, че противно на констатациите на апелативния състав, в някои случаи г-н A. е обосновавал възражението с вече регистрирани марки на Европейския съюз.

75 Този довод трябва да се отхвърли, тъй като се отнася за преписките във връзка с марките „VORTEX“, „ROCKY“ и „FORERUNNER“, които апелативният състав отбелязва в обжалваното решение. Всъщност по тези преписки възражението се е основавало на заявки за регистрация на по-късни марки, но с него се претендира приоритет въз основа на заявка за по-ранна марка.

76 Така по преписката във връзка с марката „ROCKY“ (R 2147/2010-4) и по преписката във връзка с марката „VORTEX“ (R 512/2011-4) възражението се е основавало на по-късни заявки за регистрация на марка на Европейския съюз, с които обаче се претендира приоритет, като се изтъкват по-ранни заявки за регистрация на германски марки.

77 Що се отнася до преписката във връзка с марката „FORERUNNER“ (R 2000/2010-4), трябва да се отбележи, че по тази преписка възражението несъмнено се е основавало на заявка за регистрация на австрийска марка, а не на заявка за регистрация на марка на Европейския съюз. Същевременно тук е налице подход, който е доста сравним със следвания в настоящия случай, като единствената разлика се дължи на това, че жалбоподателят е обосновал възражението пряко със заявката за регистрация на австрийската марка, вместо да го обоснове със заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, претендирайки приоритет въз основа на посочената заявка за регистрация на национална марка.

78 В този контекст трябва да се отхвърли твърдението на жалбоподателя, че по преписка, която също била свързана с марката „VORTEX“ (R 1496/2011-4), възражението се основавало на регистрирана марка на Европейския съюз. В това отношение е достатъчно да се констатира, че по тази преписка марката вече е била регистрирана поради стратегията на подаване на заявки,

следвана от г-н А., по предходната преписка, посочена в точка 76 по-горе (R 512/2011-4). Следователно с това твърдение не може да се докаже, че по отношение на марката на Европейския съюз „VORTEX“ г-н А. не е следвал стратегията си на злоупотреба с подаване на заявки.

79 Второ, жалбоподателят твърди, че броят на посочените от апелативния състав преписки е ограничен. В това отношение, от една страна, трябва да се отбележи, че тъй като апелативният състав констатира, че не е разглеждал такива случаи, с изключение на преписки с участието на г-н А., фактът, че броят на посочените от апелативния състав преписки е ограничен, не може да постави под въпрос съображението на апелативния състав, че не може да става въпрос за плод на случайност. От друга страна, дори да се допусне, че по други преписки е възможно жалбоподателят да е основал възражението си на марка, която е била регистрирана, без тази регистрация да може да се отнесе към установената от апелативния състав стратегия на злоупотреба с подаване на заявки, с това не може да се обори заключението на апелативния състав, че по отношение на марките „VORTEX“, „ROCKY“, „FORERUNNER“ и спорната марка г-н А. е следвал такава стратегия.

80 Тъй като заключението на апелативния състав, че положението в настоящия случай не е плод на случайност, може да се потвърди въз основа на съображенията му относно марките „VORTEX“, „ROCKY“ и „FORERUNNER“, доводите на жалбоподателя относно допълнителните съображения на апелативния състав във връзка с марките „ANDROMEDA“ и „DORADO JUMP IN THE AIR“ могат да се отхвърлят като неотносими. Всъщност, дори да се допусне, че тези доводи са основателни, с тях не може да се оспори заключението на апелативния състав, че разглежданото от него положение не е плод на случайност.

81 Поради това трябва да се отхвърлят всички доводи относно констатацията на апелативния състав, че г-н А. е прилагал стратегия на подаване на заявки с цел да възразява срещу заявки за регистрация на трети лица.

По заявката за регистрация на спорната марка

82 Жалбоподателят също така оспорва основателността на заключението на апелативния състав, че заявката за регистрация на спорната марка е част от посочената по-горе стратегия за злоупотреба с подаване на заявки.

83 В този контекст трябва да се припомни, че както бе посочено в точка 39 по-горе, съгласно констатациите на апелативния състав, от 2005 г. нататък г-н А. непрекъснато подава заявки за регистрация на германски и австрийски марки „LUCEO“, следвайки шестмесечния ритъм „през март в Австрия, през септември в Германия“. Според апелативния състав Коперникус е поискало регистрацията на спорната марка в отговор на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, подадена от встъпилата страна, като единствената цел на заявката на Коперникус е била то да възрази срещу регистрацията на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“. В този контекст апелативният състав по-специално отчита обстоятелства, от които е видно, от една страна, че до подаването на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ от встъпилата страна г-н А. се е ограничил до непрекъснати заявки за регистрация на национални марки „LUCEO“, докато след въпросното подаване той иска регистрацията на спорната марка и обосновава възражението с нея, и от друга страна, че такъв начин на действие съответства на стратегията му на злоупотреба с подаване на заявки.

84 Жалбоподателят счита тези съображения за неправилни. Със заявката за регистрация на спорната марка не се целяло да се „пресрещне“ заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, подадена от встъпилата страна.

85 На първо място, жалбоподателят изтъква факта, че заявката за регистрация на спорната марка само отразява следван от г-н A. законосъобразен търговски модел, който се изразява в създаването на портфейл от марки на Европейския съюз с цел продажбата им на трети лица. Той разработил спорната марка чрез заявки за регистрация на национални марки, променяйки списъка от стоки и услуги, за които е искана регистрацията, преди да включи марката в портфейла си в разширена и модернизирана форма.

86 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

87 В това отношение трябва да се отбележи, първо, че в точки 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че самият г-н A. посочил, че не иска да използва спорната марка лично, и не е могъл да назове имената на клиентите, проявили интерес към нея. Г-н A. не изтъква нито един довод, с който може да се докаже, че това съображение е неправилно.

88 Второ, жалбоподателят не изтъква нито един довод, с който може да се докаже, че непрекъснатото подаване на заявки за регистрация на национални марки „LUCEO“ е оправдано поради следването на законосъобразен търговски модел. Напротив, както бе посочено в точки 46—52 по-горе, не само че действията на г-н A. не могат да се считат за разработване на спорната марка, но освен това с тях се е целяло монополизиране на знака „LUCEO“, като се заобиколят шестмесечният период, предвиден в член 29, параграф 1 от Регламент № 207/2009, и петгодишният гратисен период, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от същия регламент.

89 Следователно този довод трябва да се отхвърли.

90 На второ място, жалбоподателят твърди, че към момента, в който Коперникус е поискало регистрацията на спорната марка или на австрийската марка „LUCEO“, то не е знаело за заявката за регистрация на марката „LUCEA LED“ и че съответно между двете заявки нямало никаква връзка.

91 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

92 В това отношение, най-напред, трябва да се констатира, че твърдението на жалбоподателя за незнанието на Коперникус засяга субективен елемент, свързан с намерението на заявителя към момента на подаване на заявката. Впрочем съгласно цитираната в точка 31 по-горе съдебна практика наличието на недобросъвестността на заявителя обикновено се установява с оглед на обективни критерии.

93 Трябва също така да се констатира, че апелативният състав установява наличието на обективни обстоятелства, които в голяма степен подкрепят виждането, че подаването на заявката за регистрация на спорната марка е станало в отговор на подаването на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ от встъпилата страна.

94 Именно предвид тази съдебна практика и тези обстоятелства трябва да се разгледат доводите, които жалбоподателят изтъква, за да докаже липсата на връзка между подаването на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ от встъпилата страна и подаването на заявката за регистрация на спорната марка от Коперникус.

95 Първо, жалбоподателят твърди, че към момента на подаване на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ встъпилата страна все още не е била поискала регистрацията на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ и съответно Коперникус не е можело да знае за нея.

96 В това отношение трябва да се припомни, че както бе посочено в точки 38 и 41—81 по-горе, съгласно следваната от г-н A. стратегия на злоупотреба с подаване заявки за регистрация на германски и австрийски марки са били подавани с цел да му се осигури блокираща позиция, която той използвал, за да възразява срещу евентуални заявки за регистрация на идентични или сходни знаци, подадени от трети лица.

97 Следователно обстоятелството, че Коперникус или г-н A. не са знаели за наличието на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз „LUCEA LED“ към момента, в който са поискали регистрацията на австрийската марка „LUCEO“, не е в противоречие с констатацията, че заявката за спорната марка, чийто приоритет се претендира въз основа на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“, е подадена в отговор на заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“.

98 Второ, трябва да се отхвърли твърдението на жалбоподателя, че таксата за подаване на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г. не била заплатена, тъй като към този момент г-н A. вече бил решил да поиска регистрацията на спорната марка. В това отношение е достатъчно да се констатира, че и при деветте предходни заявки за регистрация на германски и австрийски марки „LUCEO“ г-н A. отново не е заплащал такса за подаване, без впоследствие да е подавал заявка за регистрация на марка на Европейския съюз „LUCEO“ в края на съответните срокове за размисъл.

99 Трето, жалбоподателят твърди, че заявката за регистрация на спорната марка не е била подадена в отговор на заявката за регистрация на встъпилата страна, а защото щял да изтече срокът за размисъл, позволяващ да се претендира приоритет за марка на Европейския съюз.

100 Този довод също не е убедителен.

101 От една страна, трябва да се отбележи, че при заявките за регистрация на предходните германски и австрийски марки „LUCEO“ г-н A. е оставял шестмесечния срок за размисъл да изтече, без да подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, и се е ограничавал до подаването на друга заявка за регистрация за национална марка, за да поддържа блокиращата си позиция.

102 От друга страна, трябва да се констатира, че подход, който се изразява в проверка към края на шестмесечния срок за размисъл дали са били подадени заявки за идентични или сходни марки, идеално се вписва в стратегията на г-н A. на подаване на заявки. Всъщност с непрекъснатото подаване на заявки за регистрация на германските и австрийските марки „LUCEO“ се е целяло именно да му се осигури блокираща позиция, позволяваща му да възразява срещу евентуални заявки за регистрация на идентични или сходни знаци, подадени от трети лица. За използването или запазването на тази блокираща позиция е било достатъчно преди изтичането на съответния срок за размисъл да се провери дали трети лица са подали заявки за регистрация на идентични или сходни марки.

103 Следователно всички доводи на жалбоподателя, с които той цели да докаже, че към момента, в който Коперникус иска регистрацията на спорната марка, то не е знаело за заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, трябва да се отхвърлят.

104 На трето място, жалбоподателя твърди, че апелативният състав не е отчел в достатъчна степен факта, че Коперникус е можело да направи възражение и въз основа на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г., който подход щял да бъде по-евтин и по-сигурен.

105 EUIPO и встъпилата страна оспорват това твърдение.

106 Това твърдение също трябва да се отхвърли.

107 Всъщност с него не могат да се поставят под въпрос обстоятелствата в подкрепа на виждането, че целта на заявката за регистрация на спорната марка е била да „пресрещне“ заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“. Безспорно, жалбоподателят правилно отбелязва, че възражение също така е можело да се основе пряко на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г., както жалбоподателят постъпва по преписката във връзка с марката „FORERUNNER“ (R 2000/2010-4), посочена в точка 77 по-горе. Същевременно трябва да се констатира, че заявката за регистрация на спорната марка е можела да укрепи блокиращата позиция на г-н A. спрямо встъпилата страна, тъй като тази марка в качеството си на марка на Европейския съюз е можела да обхване целия Европейския съюз и съответно да му позволи да възразява срещу регистрацията на национална марка и пред службите по марките в държавите — членки на Съюза.

108 Следователно с нито един от изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да се докаже, че констатациите на апелативния състав — съгласно които заявката за регистрация на спорната марка е била част от следвана от г-н A. стратегия на злоупотреба с подаване на заявки, като целта ѝ е била да се „пресрещне“ заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, подадена от встъпилата страна — са неправилни. Напротив, поведението на Коперникус по отношение на спорната марка дава пример за това как функционира прилаганата от г-н A. стратегия на злоупотреба с подаване на заявки, която поради изложените в точки 42—63 по-горе причини не може да се счита за съответстваща на целите на Регламент № 207/2009.

б) По използването на спорната марка

109 Второто обстоятелство, което апелативният състав взема предвид, е начинът, по който г-н A. е използвал спорната марка. В точки 36 и 43 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, от една страна, че г-н A. е посочил, че самият той не иска да използва спорната марка и не е могъл да назове имената на клиентите, проявили интерес към нея, и от друга страна, че е поискал от встъпилата страна да му заплати сума в размер на 75 000 EUR. От това апелативният състав прави извода, че искането за плащане е било единствената възможност за експлоатация на спорната марка. В този контекст апелативният състав посочва, че тази сума трябва да се съпостави с официалните такси, които общо са били заплатени за спорната марка.

110 Според жалбоподателя тези съображения на апелативния състав са неправилни.

111 На първо място, жалбоподателят оспорва съображенията на апелативния състав относно икономическата експлоатация на спорната марка. В това отношение жалбоподателят твърди, че г-н A. не е отправял искане за финансова компенсация в рамките на производството по възражение. Едва след като спечелил в това производство, той поискал от встъпилата страна да преустанови действията си с цел да защити своите права и да не се окаже в положение на бездействие. Едва след като встъпилата страна предложила да закупи спорната марка за 15 000 EUR, г-н A. поискал сумата от 75 000 EUR. Той не изчакал спокойно и скрито встъпилата страна да започне да използва марката „LUCEA LED“ за своите стоки, нито пък изчакал тя да я използва по-дълго време за своите стоки, за да претендира обезщетение. Ето защо били неправилно да се констатира, че единствената цел на регистрацията на спорната марка била противната страна да се изнудва за пари. Освен това жалбоподателят твърди, че другите преписки, посочени от апелативният състав посочва и отнасящи се до други марки, с които г-н A. може да бъде свързан, са административни производства, които били започнати единствено с цел да се защитят правата във връзка със закрилата на марките, притежавани от г-н A. или някое от дружествата му. Това не били граждански производства и от страните не било искано да заплащат каквито и да било суми.

112 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

113 В това отношение, трябва да се отбележи, че жалбоподателят не изтъква нито един довод с цел да докаже, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката, приемайки, от една страна, че самият г-н A. не е имал намерение да използва спорната марка и от друга страна, че изглежда, няма трето лице, което да е проявило интерес към спорната марка. Жалбоподателят по-специално не представя никакви доказателства за това, че през годините, предхождащи заявката за регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, последователните заявки за национални марки „LUCEO“ са привлекли интереса на трети лица. Ето защо трябва да се констатира, че жалбоподателят не представя никакво задоволително обяснение относно начина, по който г-н A. е възнамерявал да използва спорната марка, освен за да възразява срещу евентуални заявки за регистрация на идентични или сходни знаци като подадената от встъпилата страна.

114 Впрочем с твърденията, от една страна, че г-н A. поискал от встъпилата страна да му заплати определена сума едва след като спечелил в производството по възражение, и от друга страна, че не изчакал по-дълго време, за да се предяви претенциите си, не може да се оспори заключението на апелативния състав относно икономическата експлоатация на спорната марка. В този контекст по-специално трябва да се отбележи, че спечелването на производството пред отдела по споровете засилва позицията на г-н A. при договарянето на финансово споразумение с встъпилата страна.

115 Освен това, що се отнася до доводите във връзка с другите марки, трябва да се констатира, че жалбоподателят не посочва по какъв начин г-н A. е възнамерявал да използва тези марки, освен ако не се позовава на тях, за да възразява срещу регистрацията на идентични или сходни марки, и съответно извлича икономически облаги от тази блокираща позиция. Всъщност жалбоподателят не изтъква нито един довод, с който може да се установи, че г-н A. е имал желанието лично да ги използва или че трети лица са проявили интерес към тях. Обстоятелството, че посочените от апелативния състав преписки са производства по възражения, не може да постави под въпрос това заключение. Всъщност подходът на г-н A. по отношение на спорната марка показва, че при спечелване на производството по възражение той е бил готов да пристъпи към официални процедури срещу използването на идентични или сходни знаци и да започне преговори.

116 Следователно всички оплаквания във връзка със съображенията на апелативния състав относно икономическата експлоатация на спорната марка трябва да се отхвърлят.

117 На второ място, жалбоподателят твърди, че противно на констатациите на апелативния състав, заявките за регистрация на национални марки не са безплатни. В Австрия още при подаването на заявка за регистрация на марка се дължали такси за обработка на документи, независимо от това дали в крайна сметка марката се регистрира. На различните служби по марките г-н A. заплатил такси, представляващи общо шестцифрена сума, за регистрации на марки, но и за марки, при които производството не е продължавано до регистрацията им.

118 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

119 В това отношение, първо, трябва да се отбележи, че жалбоподателят не посочва никакво конкретно доказателство, чрез което да могат да се установят заплатените от него суми по заявките за регистрация на германски марки.

120 Второ, що се отнася до заплатените такси по заявките за регистрация на австрийски марки, трябва да се констатира, че в точка 40 от обжалваното решение апелативният състав признава, че в Австрия при подаване на официален формуляр се дължи такса за обработка на документ.

Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, от обжалваното решение не следва, че според апелативния състав по заявките за регистрация на австрийските марки такива такси не са били заплащани.

121 Фактът, че в точка 21 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва „безплатния“ характер на следваната от г-н A. стратегия на подаване на заявки, не поставя под въпрос това заключение. Всъщност това съображение на апелативния състав трябва да се разглежда във връзка със съдържащата се в точка 40 от обжалваното решение констатация, където той признава, че по заявките за регистрация на австрийски марки са се дължали такси за обработка на документи. Следователно с отбелязването на „безплатния“ характер на следваната от г-н A. стратегия на подаване на заявки апелативният състав само констатира, че следваната от него стратегия на злоупотреба с подаване на заявки е позволявала да не се заплащат таксите за подаване по заявките за регистрация на германски и австрийски марки, тъй като правната уредба в тези две държави членки не е изисквала заплащането на такива такси в момента на подаване на заявката за регистрация.

122 В този контекст също така трябва да се отбележи, че самият жалбоподател признава, че неплащането на таксата за подаване по заявките за регистрация на германски и австрийски марки му е дало възможност да намали разходите, направени във връзка със стратегията му на подаване на заявки. Впрочем трябва да се констатира, че това потвърждава заключенията на апелативния състав. Всъщност, тъй като съгласно тази стратегия г-н A. и свързаните с него дружества искат регистрацията на марка на Европейския съюз едва когато трето лице подаде заявка за регистрация на идентична или сходна марка на Европейския съюз и се ограничават до непрекъснато подаване на заявки за регистрация на германски и австрийски марки, без да заплащат такси за подаване, когато това не се е случвало, те са можели да минимизират разходите във връзка с тази стратегия на подаване на заявки, заобикаляйки същевременно шестмесечния срок за размисъл, предвиден в член 29 от Регламент № 207/2009, и гратисния период, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от същия регламент. Така, що се отнася до спорната марка, г-н A. не е заплатил никаква такса за подаване по десетте заявки за регистрация на германски и австрийски марки „LUCEO“ и едва след като встъпилата страна иска регистрацията на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, е била заплатена такса за подаване във връзка със заявката за регистрация на спорната марка.

123 Трето, с довода на жалбоподателя във връзка с общата сума на заплатените от г-н A. такси не може да се докаже, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката в съображенията относно икономическата експлоатация на спорната марка.

124 От една страна, трябва да се отбележи, че дори след като Общият съд приканва жалбоподателя да представи доказателства за извършеното от г-н A. заплащане на „общо шестцифрена сума“, той представя само копие от разпоредбите на Gebührengesetz (Закон за събирането на такси) от 1957 г. в редакцията му от 11 ноември 2011 г. (BGBl. 267/1957), като посочва, че не е възможно точно да се проследи какъв е бил размерът на заплатените такси за обработка на документи, тъй като счетоводните документи на съответните дружества вече не можело да бъдат открити.

125 От друга страна, при всички положения, дори да се допусне, че по всички извършени от г-н A. или свързани с него дружества регистрации или заявки за регистрация на марки е била заплатена общо шестцифрена сума на различните служби по марките, с това обстоятелство не може да се докаже, че апелативният състав е допуснал грешка в съображенията относно наличието на стратегия на подаване на заявки с цел да се блокират заявки за регистрация на идентични или сходни марки, подадени от трети лица. Всъщност икономическият успех на такава стратегия на подаване на заявки зависи, първо, от възможността за минимизиране на извършваните разходи за създаването на блокираща позиция, преди да се стигне до конфликт във връзка с поискана регистрация от трето лице, и второ, от реализирането на доходи, надхвърлящи извършваните разходи при такъв конфликт. Впрочем трябва да се констатира, че

със следваната от г-н A. стратегия на подаване на заявки се е целяло ограничаване на разходите във връзка със предварителните заявки за регистрация, по които не са били заплащани такси за подаване, и че само за спорната марка г-н A. е поискал от встъпилата страна да му плати 75 000 EUR, тоест общо петцифрена сума.

126 Следователно с никои от изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да се докаже, че констатацията на апелативния състав — съгласно която единствената възможност за експлоатация на спорната марка се е изразявала в използването ѝ за възразяване срещу заявки за регистрация на идентични или сходни марки и съответно извличането на икономическа облага от това възражение — е неправилна.

в) По липсата на прозрачност

127 Третото обстоятелство, което апелативният състав взема предвид, е липсата на прозрачност на стратегията на г-н A. на подаване на заявки. В точка 21 от обжалваното решение апелативният състав съответно отбелязва липсата на прозрачност при заявките за регистрация на марки, които могат да се свържат с г-н A., и констатира, че стратегията му е довела до „бъркотия с правото на интелектуална собственост, която третите лица не могат да разплетат“. В точка 51 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че заявката за регистрация на спорната марка е подадена при непрозрачни за третите лица условия, противоречащи на основната структура на правото на марките, целяща гарантиране на правната сигурност посредством права на интелектуална собственост, за които може да се направи справка.

128 Според жалбоподателя в тези съображения на апелативния състав са допуснати грешки.

129 На първо място, жалбоподателят оспорва извода на апелативния състав за наличие на „капан с приоритет“, в основата на който извод стои съображението, че заявките за регистрация на национални марки са били укривани и неоткриваеми за трети лица. Използвайки израза „капан с приоритет“, апелативният състав нарушил принципа, че за да се определи приоритетът или предходността, определящ е не моментът на евентуалната извършена впоследствие регистрация, а моментът на подаване на заявката. Освен това „капан с приоритет“ нямало. Първо, националните марки, за които била подадена заявка за регистрация, били посочени в онлайн базите данни, които са публични и достъпът до тях до тях е свободен. Следователно те можело да бъдат открити безплатно и с минимум усилия. Решението на г-н A. да поиска регистрацията на германски и австрийски марки, било съзнателно взето решение с цел да се осигури тяхната видимост и потенциално заинтересованите лица да узнаят за наличните марки. Ето защо встъпилата страна знаела или най-малкото трябвало да знае за заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г. Второ, доколкото апелативният състав твърдял, че липсва прозрачност, тъй като жалбоподателят действал под различни наименования в продължение на десетилетие, и че някои марки били притежавани от различни дружества през този период, това съображение не било релевантно и при всички положения не било обосновано.

130 EUIPO и встъпилата страна оспорват тези доводи.

131 Първо, доколкото с тези доводи жалбоподателят оспорва съображението на апелативният състав, че третите лица, като встъпилата страна, не са можели да открият заявките за регистрация на германски или австрийски марки „LUCEO“, достатъчно е да се отбележи, че в точка 42 от обжалваното решение апелативният състав ясно посочва, че установяването на недобросъвестността на Коперникус не зависи от това дали е съществувал „неразпознаваем капан с приоритет“. Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, обжалваното решение не се основава на съображението, че трети лица не са можели да открият заявките за регистрация на германски или австрийски марки „LUCEO“.

132 Второ, трябва да се провери дали с изтъкнатите от жалбоподателя доводи може да се докаже неправилността на съображението на апелативния състав, че на стратегията на г-н A. на подаване на заявки е липсвала прозрачност.

133 В този контекст жалбоподателят твърди, че апелативният състав не трябвало да взема предвид факта, че заявки за марки и марки, които могат да се свържат с г-н A., са били прехвърляни последователно на няколко свързани с последния дружества.

134 В това отношение трябва да се отбележи, че безспорно, жалбоподателят правилно твърди, че установяването на притежателя на марката, на която се основава или може да се основе възражение, няма значение за това дали съществува вероятност от объркване между две марки.

135 Същевременно, противно на твърденията на жалбоподателя, това не означава, че при описаните в точки 38 и 39 по-горе обстоятелства последователните прехвърляния на права върху марки на различни дружества не са можели да направят следваната от г-н A. стратегия на злоупотреба с подаване на заявки по-малко забележима за трети лица. Всъщност в резултат на тези прехвърляния е станал по-малко очевиден фактът, че едно и също лице, а именно г-н A., управлява множество заявки за марки посредством различни дружества и че положение като създаденото в настоящия случай не е плод на случайност, а е последица от стратегия на злоупотреба с подаване на заявки, в основата на която стои непрекъснато подаване на заявки за регистрация на германски и австрийски марки.

136 Това съображение не може да се оспори с твърдението на жалбоподателя, че лицата, подаващи заявления за регистрация на марки, и EUIPO могли да установят, че всички тези производства по възражения евентуално са свързани с г-н A., тъй като последният винаги бил посочван като представител на дружествата в базите данни на службите по марките. Всъщност, дори да се допусне, че това е било възможно по всички случаи относно марки или заявки за марки, които могат да се свържат с г-н A., включително анулираните такива поради неплащането на таксата за подаване, това по никакъв начин не може да промени констатацията, че в резултат на прехвърлянията е станал по-малко очевиден — поне на пръв поглед — фактът, че съответните производствата по възражение са били изразът на ръководена от едно лице стратегия на злоупотреба с подаване на заявки.

137 В този контекст също така трябва да се отбележи, че макар Общият съд да приканва жалбоподателя да посочи причините, поради които са извършени последователните прехвърляния, той не представя конкретни доводи в това отношение, а само абстрактно твърди, че те са били извършени поради вътрешни причини, свързани със структурата и техническото управление на предприятието.

138 С оглед на тези съображения трябва да се констатира, че апелативният състав не е допуснал грешка в преценката, разглеждайки последователните прехвърляния на марки и заявки за марки като обстоятелство, засягащо прозрачността на действията, извършвани от г-н A. и свързаните с него дружества.

139 Трето, що се отнася до твърдението, че встъпилата страна можела да открие заявките за регистрация на национални марки „LUCEO“, трябва да се потвърди правилната констатация на апелативния състав, че редуването на заявките за регистрация на германски и австрийски марки и неплащането на таксите за подаване по тях са правели подхода на г-н A. по-малко прозрачен за третите лица. Всъщност, след като открило заявка за регистрация на германска или австрийска марка, по която таксата за подаване не е била платена, трето лице несъмнено е можело да очаква таксата все пак да бъде платена, а марката регистрирана. Същевременно то не е можело разумно да очаква таксата да не бъде платена и точно преди изтичането на шестмесечния срок за размисъл, предвиден в член 29 от Регламент № 207/2009, в друга държава

членка да бъда подадена друга заявка за регистрация на национална марка „LUCEO“, тъй като такова поведение противоречи на духа на Регламент № 207/2009 поради изложените в точки 51 и 52 по-горе причини.

140 Четвърто, що се отнася до твърдението, че апелативният състав е нарушил принципа, съгласно който, за да се определи приоритетът или предходността, определящ е не моментът на евентуалната извършена впоследствие регистрация, а моментът на подаване на заявката, достатъчно е да се констатира, че апелативният състав само проверява дали към момента на подаване на заявката за регистрация на спорната марка Коперникус е било недобросъвестно, както се предвижда в член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, апелативният състав не се е основал на момента на евентуалната извършена впоследствие регистрация.

141 С оглед на предходните съображения се налага изводът, че с изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да се докаже, че апелативният състав е допуснал грешка в преценката, приемайки че последователните прехвърляния на марките и на заявките за марки на различни дружества, редуването на заявките за регистрация на германски и австрийски марки, както и неплащането на таксите за подаване по тях са правели стратегията на злоупотреба с подаване на заявки на г-н A. по-малко прозрачна за третите лица.

142 На второ място, жалбоподателят изтъква доводи с цел да оспори други съображения на апелативния състав относно липсата на прозрачност на стратегията на г-н A. на подаване на заявки, които са свързани с подаването на необходимите писмени доказателства, за да се докаже претенцията за приоритет и достъпността на преписките по заявките за регистрация на германски марки. В този контекст жалбоподателят също така твърди, че е нарушен член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009, тъй като апелативният състав не му предоставил възможност да се произнесе в това отношение. Тези доводи ще бъдат взети предвид в точки 152—156 по-долу.

3. *По доводите във връзка със заключението на апелативния състав относно недобросъвестността на Коперникус*

143 Именно с оглед на горните съображения трябва да се разгледат твърденията на жалбоподателя, че апелативният състав не е имал основание да заключи, че предвид обстоятелствата около заявката за регистрация на спорната марка Коперникус трябва да се счита за недобросъвестно.

144 В това отношение, първо, трябва да се припомни, че както бе посочено в точки 37—108 по-горе, жалбоподателят не излага доводи, с които може да се оспори констатацията на апелативния състав, че заявката за регистрация на Коперникус е била част от стратегия на злоупотреба с подаване на заявки, която се изразява в непрекъснато последователно подаване на заявки за регистрация на национални марки и с която се цели на г-н A. да се осигури блокираща позиция, която той използвал, за да възразява срещу евентуални заявки за регистрация на идентични или сходни знаци, подадени от трети лица, претендирайки приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз. Второ, трябва да се констатира, че с нито един от доводите на жалбоподателя не може да се постави под въпрос съображението, че подобно поведение не съответства на целите на Регламент № 207/2009, тъй като с него се цели заобикаляне на шестмесечния срок за размисъл, предвиден в член 29 от същия регламент, и на петгодишния гратисен период, предвиден в неговия член 51, параграф 1, буква а). Трето, видно от точки 109—126 по-горе, жалбоподателят не изтъква доводи, с които може да се обори констатацията на апелативния състав, че Коперникус е имало намерението да експлоатира спорната марка, като възразява срещу заявки за регистрация, аналогични на заявката на встъпилата страна, и извлича икономически облаги от това възражение. Четвърто, както бе посочено в точки 127—141 по-горе, с доводите на жалбоподателя не може да се постави под

съмнение основателността на констатацията на апелативния състав, че поради някои обстоятелства стратегията на злоупотреба с подаване на заявки на г-н A. е станала по-малко очевидна за трети лица, а именно последователните прехвърляния на марките и на заявките за марки на различни дружества, редуването на заявките за регистрация на германски и австрийски марки, както и неплащането на таксите за подаване.

145 Трябва да се констатира, че само въз основа на тези обстоятелства може да се заключи, че Коперникус е било недобросъвестно при заявяването на спорната марка. Всъщност, както апелативният състав правилно приема в точка 21 от обжалваното решение, недобросъвестност по-специално е налице, когато заявките за марки се отклоняват от първоначалната им цел и се подават за спекулиране или единствено за да се получат финансови компенсации. Впрочем предвид обстоятелствата в разглеждания случай апелативният състав основателно заключава, че целта на ръководеното от г-н A. непрекъснато подаване на заявки за регистрация на германски и австрийски марки „LUCEO“ е била на г-н A. да се осигури блокираща позиция, която той използва, за да може да претендира приоритет за заявка за регистрация на марка на Европейския съюз, когато трето лице поиска регистрацията на идентична или сходна марка на Европейския съюз. Когато Коперникус иска регистрацията на спорната марка, намерението му съответно не е било да я използва съгласно основната ѝ функция — а именно да гарантира на потребителя или крайния ползвател какъв е произходът на съответната стока или услуга, като му позволява без вероятност от объркване да разграничи тази стока или услуга от такива с друг произход (вж. т. 29 по-горе) — а да я използва, за да възпрепятства поисканата от встъпилата страна регистрация на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“ и да извлече икономически облаги от блокиращата си позиция.

146 С нито един от изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да се постави под съмнение този извод.

147 Първо, жалбоподателят твърди, че Коперникус не е искало да възпрепятства встъпилата страна да използва марка, която тя вече е използвала преди това. В това отношение, трябва да се отбележи, че безспорно, наличието на такова желание е един от елементите, които евентуално разкриват наличието на недобросъвестност по смисъла на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Същевременно, противно на твърденията на жалбоподателя, отсъствието на такова желание не е пречка да се установи недобросъвестността на заявителя (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., BIGAB, T-33/11, EU:T:2012:77, т. 20). Следователно това твърдение трябва да се отхвърли.

148 Второ, жалбоподателят твърди, че в разглеждания случай не е имало неуловим за трети лица капан с приоритет. В това отношение, както бе посочено в точки 131 и 143—145 по-горе, при обстоятелствата в разглеждания случай е достатъчно да се констатира, че апелативният състав основателно заключава, че Коперникус е било недобросъвестно, дори и ако за трето лице не е било невъзможно да открие заявките за регистрация на национални марки.

149 Трето, жалбоподателят твърди, че заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г. вече е осигурявала силна правна позиция и че Коперникус е имало правен интерес да иска регистрацията на спорната марка и да претендира нейния приоритет въз основа на въпросната заявка в срока на приоритета.

150 В това отношение, от една страна, трябва да се припомни, че поради изложените в точки 49—52 по-горе съображения стратегията на подаване, част от която е била заявката за регистрация на спорната марка, не може да се счита за съответстваща на духа на Регламент № 207/2009.

151 От друга страна, доколкото жалбоподателят по същество твърди, че е действал в рамките на предвидените в Регламент № 207/2009 правила, трябва да се отбележи, че в член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 се предвижда обявяване на недействителността на марка на

Европейския съюз, ако заявителят е бил недобросъвестен при подаването на заявката за нейната регистрация, и съответно с тази разпоредба се въвежда нюанс при прилагането на правилата, на които се позовава жалбоподателят.

152 Следователно при наличието на припомнените в точка 144 по-горе обстоятелства апелативният състав основателно заключава, че Коперникус е било недобросъвестно при подаването на заявката за регистрация на спорната марка.

153 Поради това заключението на апелативния състав относно недобросъвестността на Коперникус вече може да се потвърди въз основа на обобщените в точка 144 по-горе обстоятелства.

154 Доводите на жалбоподателя, които са посочени в точка 142 по-горе и с които се цели да се оспорят други съображения на апелативния състав относно липсата на прозрачност на стратегията на злоупотреба с подаване на заявки на г-н A., съответно трябва да се отхвърлят като неотносими. Всъщност, първо, с тези доводи се цели да се докаже неправилният характер на съображението на апелативния състав, съдържащо се в точки 23 и 24 от обжалваното решение, че във връзка с твърдението за недобросъвестност предвид трябва да се вземе неподаването от страна на Коперникус на необходимите писмени доказателства, за да се докаже претенцията за приоритет, и че сама по себе си продължаващата липса в преписката по спорната марка на какъвто и да било документ, позволяващ да се провери основателността на претенцията за приоритет, вече е част от стратегия на укриване и умишлена липса на прозрачност. Второ, с тези доводи се цели да се докаже, че съдържащото се в точка 47 от обжалваното решение съображение на апелативния състав — а именно че липсата на прозрачност по отношение на претенцията за приоритет се дължи и на факта, че преписките по заявките за регистрация на германски марки вече не са достъпни — е неправилно. Впрочем предвид изложеното в точки 143—153 по-горе трябва да се констатира, че дори ако с изтъкнатите от жалбоподателя доводи се доказваше наличието на грешки в преценката в тези съображения, заключението на апелативния състав относно недобросъвестността на Коперникус трябва да се потвърди.

155 Следователно твърдението на жалбоподателя, че апелативният състав е нарушил член 75, второ изречение от Регламент № 207/2009, тъй като не предоставил нито на Коперникус, нито на по-късните притежатели на спорната марка възможност да се произнесат относно достъпността на преписките по заявките за регистрация на германски марки, също трябва да се отхвърли като неотносимо.

156 Поради това както доводите на жалбоподателя, с които се цели да се оспорят констатациите на апелативния състав относно обстоятелствата около заявката за регистрация на спорната марка, така и доводите във връзка със заключението на апелативния състав относно недобросъвестността на Коперникус трябва да се отхвърлят.

4. *По твърденията за недобросъвестност на встъпилата страна или на нейния адвокат*

157 Жалбоподателят също така твърди, че апелативният състав трябвало в по-голяма степен да отчете недобросъвестността на встъпилата страна и на нейния адвокат. В този контекст жалбоподателят по същество твърди, че в миналото адвокатът на встъпилата страна е бил партньор на г-н A. и съответно е познавал търговския му модел. Самата встъпила страна действала недобросъвестно, искайки регистрацията на марката на Европейския съюз „LUCEA LED“, при положение че знаела за наличието на заявката за регистрация на австрийската марка „LUCEO“ от 16 март 2009 г. Предвид отношенията между г-н A. и адвоката на встъпилата страна апелативният състав трябвало да подходи критично към твърденията на встъпилата страна.

158 Най-напред трябва да се отбележи, че видно от точки 17 и 18 от обжалваното решение — съгласно които съществуващите отношения между г-н A. и адвоката на встъпилата страна не правят искането ѝ пред EUIPO недопустимо — апелативният състав е взел предвид доводите на жалбоподателя относно тези отношения.

159 Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че в настоящия случай апелативният състав не е отчел в достатъчна степен недобросъвестността на встъпилата страна, трябва да се констатира, че безспорно, ако се допусне, че недобросъвестността на встъпилата страна е доказана, тя трябва да се вземе предвид в производство за обявяване на недействителност на марката, чийто притежател е тя, а именно марката „LUCEA LED“. От друга страна обаче, в настоящия случай — който засяга спорната марка „LUCEO“ и в който апелативният състав установява, че Коперникус е било недобросъвестно при подаването на заявката за тази марка — с евентуалната недобросъвестност на встъпилата страна не може да се докаже, че апелативният състав е допуснал грешка, тъй като заключил, че спорната марка основателно е обявена за недействителна. Всъщност, както апелативният състав правилно посочва в точка 22 от обжалваното решение, основанието за недействителност поради недобросъвестност почива на обществен интерес и съответно не може да зависи от недобросъвестността на лицето, което иска обявяването на недействителността на марката.

160 При всички положения трябва да се отбележи, че жалбоподателят не уточнява „вътрешната информация“ на адвоката на встъпилата страна, от която последният е могъл да се възползва по непочтен начин. Всъщност, тъй като стратегията на г-н A. на подаване на заявки представлява злоупотреба (вж. т. 49—52 по-горе), адвокатът на встъпилата страна не е бил длъжен да откаже съдействие на клиент при подаването на заявление за регистрация на марка, която е можело да влезе в конфликт със знак, засегнат от посочената стратегия.

161 Що се отнася до твърдението, че апелативният състав трябвало да подходи критично към твърденията на встъпилата страна, следва да се припомни — без това да засяга доводите на жалбоподателя, които не бяха разгледани поради неотносимостта им (вж. т. 154 и 155 по-горе) — че при анализа на доводите му не се установи допускането от апелативния състав на никакво нарушение на задължението за служебна проверка на фактите, предвидено в член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009, или на принципа на добра администрация. Освен това в останалата си част това твърдение трябва да бъде отхвърлено на основание член 44, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., тъй като жалбоподателят не уточнява съображенията на апелативния състав, за които се отнася твърдението му.

162 Поради това твърдението на жалбоподателя, че апелативният състав трябвало в по-голяма степен да отчете недобросъвестността на встъпилата страна, също трябва да се отхвърли, както съответно и всички твърдения, изтъкнати в подкрепа на искането за отмяна на обжалваното решение.

163 Следователно поради гореизложените съображения жалбата трябва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо произнасяне по нейната допустимост.

По съдебните разноски

164 Съгласно член 134 параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на EUIPO и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Copernicus-Trademarks Ltd понася направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) и на Maquet GmbH.**

Berardis Czúcz Popescu

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юли 2016 година.

Подписи